YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)

5 päivänä helmikuuta 2007 *

Asiassa T-91/05,

Sinara Handel GmbH, kotipaikka Köln (Saksa), edustajinaan asianajajat K. Adamantopoulos ja E. Petritsi,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään J.-P. Hix, jota avustaa asianajaja G. Berrisch,

ja

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään N. Khan ja T. Scharf,

vastaajina,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantaja vaatii EY 288 artiklan nojalla korvausta vahingosta, jonka se väittää aiheutuneen lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta tiettyjen Unkarista, Puolasta, Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa, asetuksen (ETY) N:o 1189/93 kumoamisesta ja kyseistä Kroatian tasavallasta peräisin olevaa tuontia koskevan menettelyn päättämisestä 17.11.1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2320/97 hyväksymisestä (EYVL L 322, s. 1),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit V. Tiili ja O. Czúcz,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat

1 Komissio päätti 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen [81] ja [82] artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 14 artiklan 3 kohdan nojalla 25.11.1994 tekemällään julkaisemattomalla päätöksellä (asia IV/35.304) aloittaa tutkimuksen mahdollisten Euroopan talous-

alueesta tehdyn sopimuksen 53 artiklan sekä EY 81 artiklan vastaisten teräshiiliputkia koskevien kilpailua rajoittavien toimenpiteiden olemassaolosta.

2 Mainitun tutkimuksen perusteella komissio päätti 20.1.1999 aloittaa menettelyn asiassa IV/E-1/35.860-B – saumattomat teräsputket, jonka seurauksena se hyväksyi 8.12.1999 [EY] 81 artiklan soveltamisesta (Asia IV/E-1/35.860-B saumattomat teräsputket) tehdyn päätöksen 2003/382/EY (EUVL 2003, L 140, s. 1; jäljempänä kartellipäätös). Mainitun päätöksen 1 artiklan 1 kohdan mukaan ne kahdeksan yritystä, joita päätös koskee, "– – ovat rikkoneet [EY] 81 artiklan 1 kohdan määräyksiä osallistumalla – – sopimukseen, jolla pyrittiin muun muassa yritysten kotimarkkinoiden kunnioittamiseen saumattomien OCTG API- ja project linepipe -tuotteiden osalta".

3 Kartellipäätöksen 1 artiklan 2 kohdassa todetaan, että rikkominen on jatkunut vuodesta 1990 vuoteen 1995 Mannesmannröhren-Werke AG:n, Vallourec SA:n, Dalmine SpA:n, Sumitomo Metal Industries Ltd:n, Nippon Steel Corporationin, Kawasaki Steel Corporationin ja NKK Corporationin osalta. British Steel Ltd:n osalta todetaan, että rikkominen on jatkunut vuodesta 1990 vuoden 1994 helmikuuhun. Mainituille yrityksille määrättiin tästä syystä sakkoja, joiden määrä vaihteli tapauskohtaisesti 8,1 ja 13,5 miljoonan euron välillä.

4 Mainittu päätös julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä 6.6.2003.

5 Lisäksi komissio julkaisi 31.8.1996 Euroopan unionin saumattomia teräsputkia valmistavan teollisuuden etuja valvovan komitean 19.7.1996 tekemän kantelun johdosta polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), jota on muutettu 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella

(EY) N:o 2331/96 (EYVL L 317, s.1), nojalla ilmoituksen Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien tiettyjen saumattomien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen putkien tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta (EYVL C 253, s. 26).

6 Komissio antoi 29.5.1997 väliaikaisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta tiettyjen Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa annetun asetuksen (EY) N:o 981/97 (EYVL L 141, s. 36).

7 Neuvosto antoi 17.11.1997 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta tiettyjen Unkarista, Puolasta, Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa, asetuksen (ETY) N:o 1189/93 kumoamisesta ja kyseistä Kroatian tasavallasta peräisin olevaa tuontia koskevan menettelyn päättämisestä annetun asetuksen (EY) N:o 2320/97 (EYVL L 322, s. 1; jäljempänä lopullinen asetus).

8 Neuvosto hyväksyi 16.7.2004 lopullisen asetuksen muuttamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 1322/2004 (EUVL L 246, s. 10). Mainitun asetuksen 1 artiklan mukaisesti lopulliseen asetukseen lisätään 8 artikla, jonka nojalla lopullisen asetuksen 1 artiklaa, jossa säädetään polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta asetuksessa tarkoitetuissa tuonneissa, ei 21.7.2004 lukien enää sovelleta.

9 Kantajana oleva Sinara Handel GmbH on saksalainen yhtiö, joka harjoittaa Venäjältä peräisin olevien saumattomien putkien maahantuontia yhteisöön. Yhtiö on vuodesta 2000 lähtien jälleenmyynyt Sinarsky Pipe Works -nimisen yhtiön sekä vuoden 2001

lopusta lähtien Pipe Metallurgical Co. -nimisen yhtiön tuotteita. Käsiteltävänä olevassa kanteessa tarkoitettuna ajanjaksona, toisin sanoen vuoden 2000 kesäkuun ja vuoden 2002 joulukuun välisenä aikana, yhtiö ei harjoittanut muuta kuin edellä mainittua toimintaa.

10 Saksan tulliviranomaisten antamia ohjeita noudattaen kantaja maahantoi yhteisöön vuoden 2000 kesäkuun ja vuoden 2002 joulukuun välisenä aikana Venäjältä peräisin olevia putkia, joiden se ilmoitti olevan lopullisen asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen CN-koodien mukaisia. Tämän seurauksena mainitut viranomaiset perivät mainittuihin tuonteihin liittyviä polkumyyntitulleja yhteensä 2 818 163,09 euroa (420 810,52 euroa vuoden 2000 osalta, 1 385 602,36 euroa vuoden 2001 osalta ja 1 011 750,21 euroa vuoden 2002 osalta).

11 Lisäksi kantaja maahantoi mainitun ajanjakson kuluessa muita putkia, joiden se ei ilmoittanut kuuluvan lopullisen asetuksen soveltamisalaan. Saksan tulliviranomaiset kuitenkin katsoivat, että mainituista tuonneista eräät kuuluivat mainitun asetuksen soveltamisalaan, ja esittivät taannehtivasti tullien perintää koskevia vaatimuksia, jotka kantaja riitautti. Tällä hetkellä tulliviranomaisten käsiteltävinä on kantajan mukaan seitsemän vaatimusta sekä Finanzgericht des Landes Brandenburgin käsiteltävänä yksi kanne.

12 Lisäksi kantaja katsoi eräiden sellaisten putkien osalta, joiden oli ilmoitettu kuuluvan lopullisen asetuksen soveltamisalaan, etteivät ne niiden valmistustapa huomioon ottaen kuuluneet mainitun asetuksen soveltamisalaan, ja riitautti Saksan viranomaisten tekemän lopullisen luokittelun mainittujen putkien osalta. Näin ollen Frankfurt an der Oderin tulliviranomaisten käsiteltävänä on edelleen kaksi asiaa, jotka koskevat lopullisen asetuksen soveltamisalaan kuuluviksi ilmoitettuja tuonteja.

13 Kantaja esitti 18.11.2003 yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1) 236 artiklan nojalla mainituille viranomaisille sellaisista tuonneista perittyjen tullien palauttamista koskevan vaatimuksen, joiden kantaja katsoi tulleen virheellisesti määritellyiksi lopullisen asetuksen soveltamisalaan kuuluviksi. Mainittu vaatimus hylättiin 31 riitautetun tullimaksun osalta. Mainittuihin hylkääviin päätöksiin on haettu muutosta.

14 Lisäksi kantaja esitti 22.9.2004 tullikoodeksin 236 artiklan nojalla uuden palautusvaatimuksen, joka koski kaikkia tullimaksuja, jotka se oli maksanut niistä tuonneista, joiden oli katsottu kuuluvan lopullisen asetuksen soveltamisalaan, sellaiset tuonnit mukaan luettuina, joiden tulliluokitusta ei ole riitautettu, sillä perusteella, että mainittu asetus on lainvastainen. Tällä perusteella kansallisella tasolla palautettaviksi vaadittujen maksujen kokonaismäärä on 4 346 558,09 euroa.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

15 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 25.2.2005 jättämällään kannekirjelmällä.

16 Komissio ja neuvosto esittivät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jättämillään erillisillä asiakirjoilla. Komissio jätti omansa 3.6.2005 ja neuvosto omansa 7.6.2005.

17 Kantaja esitti mainittuja oikeudenkäyntiväitteitä koskevat huomautuksensa 25.7.2005.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklassa tarkoitettuna prosessinjohtotoimena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi kantajaa vastaamaan tiettyihin kirjallisiin kysymyksiin. Kantaja noudatti pyyntöä.

19 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– määrää yhteisön korvaamaan kantajalle lopullisen asetuksen hyväksymisen johdosta vuoden 2000 kesäkuun ja vuoden 2002 joulukuun välisenä aikana aiheutuneesta tulon menetyksestä 1 633 344,33 euroa 8 prosentin vuotuisine viivästyskorkoineen

– toissijaisesti määrää välituomion antamisen jälkeen yhteisön maksamaan kantajalle samalla perusteella summan, jonka määrä vahvistetaan asianosaisten välisellä sopimuksella tai, jos sopimukseen ei päästä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen lopullisella päätöksellä

– velvoittaa neuvoston ja komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Komissio ja neuvosto vaativat oikeudenkäyntiväitteissään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Oikeudenkäyntiväitteitä koskevissa huomautuksissaan kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää neuvoston ja komission oikeudenkäyntiväitteet

– velvoittaa neuvoston ja komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi ratkaista tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä tai toimivallan puuttumista koskevan väitteen tai muun oikeudenkäyntimenettelyyn liittyvän seikan käsittelemättä itse pääasiaa, jos asianosainen näin vaatii. Saman artiklan 3 kohdan mukaan hakemuksen jatkokäsittely on suullinen, jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätä toisin.

23 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiakirja-aineistosta riittävät tiedot asiasta sen ratkaisemista varten ilman, että asian käsittelyä on tarpeen jatkaa.

Päävaatimus

Asianosaisten lausumat

24 Neuvosto ja komissio katsovat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole toimivaltainen ratkaisemaan käsiteltävänä olevaa kannetta sillä perusteella, että kanne koskee tosiasiassa maksetuiksi väitettyjen polkumyyntitullien palauttamista.

25 Tulon menetys, johon kantaja on vedonnut, vastaa niiden mukaan suuruudeltaan mainittuja polkumyyntitulleja, joista on vähennetty kuvitteellisten verojen määrä. Tämä ilmenee niiden mukaan 7.1.2005 päivätystä kantajan tilintarkastajan kirjeestä, jossa todetaan seuraavaa:

"Vuosina 2000–2002 maksettujen polkumyyntitullien vuoksi, joiden kokonaismäärä oli 2 818 163,09 euroa, on mainittujen vuosien aikana saatu voitto ollut saman verran pienempi, mistä on ollut seurauksena se, että suoritettavien verojen määrä on ollut pienempi.

Jos oletetaan, että 2 818 163,09 euron suuruista polkumyyntitullien määrää ei olisi tarvinnut maksaa, olisi mainituilta vuosilta saatu voitto ollut 2 818 163,09 euroa suurempi.

Kun otetaan huomioon, että saatu voitto olisi ollut 2 818 163,09 euroa, olisi myös näistä voitoista maksetun veron määrä ollut suurempi.

– – Jos vuosilta 2000–2002 ei olisi vaadittu maksettavaksi 2 818 163,09 euron suuruista polkumyyntitullia, olisi veroina tullut maksettavaksi 1 184 818,76 euron suuruinen lisäsumma. Todellinen tappio on siis 1 633 344,33 euroa."

26 Komissio korostaa, että vahinko, johon kantaja vetoaa, on ainoastaan laskennallinen seuraus sellaisten polkumyyntitullien maksamisesta, joiden maksamiseen kantajalla väitettiin olleen velvollisuus, eikä sitä voida katsoa tulon menetykseksi. Komissio huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut asiassa T-178/98, Fresh Marine vastaan komissio, 24.10.2000 antamassaan tuomiossa (Kok. 2000, s. II-3331, 50 kohta), että vahingonkorvauskanne on jätettävä tutkimatta, jos sillä tosiasiallisesti pyritään lopulliseksi tulleen toimen peruuttamiseen ja jos

tämän kanteen hyväksyminen johtaisi kyseisen toimen oikeudellisten vaikutusten mitätöitymiseen (asia T-514/93, Cobrecaf ym. v. komissio, tuomio 15.3.1995, Kok. 1995, s. II-621, 59 kohta; asia T-93/95, Laga v. komissio, tuomio 4.2.1998, Kok. 1998, s. II-195, 48 kohta ja asia T-94/95, Landuyt v. komissio, tuomio 4.2.1998, Kok. 1998, s. II-213, 48 kohta). Tästä on kyse esimerkiksi silloin, kun vaaditaan sellaisen rahasumman maksamista, joka on täsmälleen samansuuruinen niiden maksujen kanssa, joita kantaja on joutunut maksamaan lopulliseksi tulleen toimen nojalla (asia 175/84, Krohn v. komissio, tuomio 26.2.1986, Kok. 1986, s. 753, Kok. Ep. VIII, s. 495, 33 kohta).

27 Komissio katsoo, että käsiteltävänä olevan asian olosuhteet ovat edellä kuvatun kaltaiset, koska kantaja pyrkii lopulliseksi tulleen asetuksen – sellaisena kuin sitä on sovellettu kantajaan – oikeudellisten vaikutusten mitätöimiseen vaatiessaan vahingonkorvauskanteella sellaisen rahasumman maksamista, joka on samansuuruinen kuin ne maksut, jotka se on joutunut maksamaan kyseisen asetuksen nojalla.

28 Neuvosto huomauttaa lisäksi, että asianmukainen oikeussuojakeino polkumyyntitullien kantamista koskevan päätöksen osalta on muutoksen hakeminen yhteisön tullikoodeksin 243 ja 245 artiklan nojalla, sellaisina kuin mainitut artiklat on pantu täytäntöön asianomaisen jäsenvaltion kansallisen oikeuden säännöksillä, tai tullikoodeksin 236 artiklan mukaisen peruuttamisvaatimuksen esittäminen. Neuvoston mukaan kantaja myös riitautti Saksan tulliviranomaisten lähettämät maksukehotukset vedoten lopullisen asetuksen lainvastaisuuteen. Näin ollen on niin, että jos toimivaltainen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi asia on saatettu, katsoo, että mainitun asetuksen pätevyydestä on epäselvyyttä, se voi neuvoston mukaan pyytää asiasta ennakkoratkaisua yhteisöjen tuomioistuimelta EY 234 artiklan nojalla. Jos yhteisöjen tuomioistuin katsoisi asetuksen pätemättömäksi, kansallinen tuomioistuin kumoaisi maksukehotukset, ja kantajalle olisi palautettava maksetuiksi väitettyjen polkumyyntitullien kokonaismäärä lisättynä 0,5 prosentin korolla kuukautta kohti Abgabeordnungin (Saksan verolaki) 236 ja 238 §:n mukaisesti.

29 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa neuvoston mukaan, että kantaja ei voi vaatia tullien palauttamista EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla nostamallaan vahingonkorvauskanteella. Neuvoston mukaan yhteisöjen tuomioistuin on katsonut

asiassa C-282/90, Vreugdenhil vastaan komissio, 13.3.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-1937, 12 kohta), että kansallisilla tuomioistuimilla on yksinomainen toimivalta ratkaista kanne, jolla vaaditaan sellaisten rahamäärien palauttamista, jotka kansallinen toimielin on perinyt perusteettomasti sellaisen yhteisön lainsäädännön nojalla, joka on myöhemmin julistettu pätemättömäksi. Samoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asiassa T-167/94, Nölle vastaan neuvosto ja komissio, 18.9.1995 antamassaan tuomiossa (Kok. 1995, s. II-2589, 35 kohta), että silloin, kun yksityinen katsoo, että sille aiheutuu vahinkoa lainvastaisena pitämänsä yhteisön toimen soveltamisen vuoksi, sillä on kyseisen toimen täytäntöönpanon yhteydessä – jos säädöksen täytäntöönpano on uskottu kansallisille viranomaisille – mahdollisuus riitauttaa toimen pätevyys kansallisessa tuomioistuimessa oikeudenkäynnissä kansallista viranomaista vastaan.

30 Kantajan väitteet, joiden mukaan se ei olisi kyennyt nostamaan kumoamiskannetta lopullisesta asetuksesta määräajassa, ovat neuvoston mukaan tältä osin merkityksettömiä. Ensinnäkin tämä kysymys koskee vahingonkorvauskanteen ja pätevyyden arvioimista koskevan ennakko-ratkaisupyynnön välistä suhdetta eikä vahingonkorvauskanteen ja kumoamiskanteen välistä suhdetta. Toiseksi peruste, jonka nojalla kantajan lopullisesta asetuksesta nostama kanne pitää jättää tutkimatta, ei ole se, että kantaja sai tiedon kartellipäätöksestä liian myöhään, vaan se, ettei mainittu asetus koske kantajaa EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla erikseen. Kolmanneksi vahingonkorvauskannetta käyttämällä ei neuvoston mukaan voida vapautua EY 230 artiklan viidennen kohdan mukaisten määräaikaa koskevien vaatimusten noudattamista koskevasta velvollisuudesta (asia 4/67, Collignon v. komissio, tuomio 12.12.1967, Kok. 1967, s. 469).

31 Edellä mainitun kantajan siteeraaman asiassa Krohn vastaan komissio annetun tuomion osalta neuvosto väittää, että kantajan mainitsemissa kohdissa tarkastellaan kysymystä siitä, missä instanssissa voidaan vaatia vahingonkorvausta tilanteissa, joissa kansalliset viranomaiset ovat soveltaneet yhteisön oikeutta, mutta ei kysymystä siitä, mitä EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla voidaan periä vahingonkorvauksena.

32 Lisäksi toisin kuin kantaja väittää, kun otetaan huomioon, että kansallisella tuomioistuimella, jonka käsiteltäväksi kantaja on saattanut asian, on mahdollisuus pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta lopullisen asetuksen pätevyyttä koskevaa ennakkoratkaisua, kansalliset oikeuskeinot turvaavat neuvoston mukaan tehokkaasti yksityisten, joita asia koskee, oikeussuojan.

33 Neuvosto toteaa lisäksi, että joka tapauksessa yhteisön tullikoodeksin 236 artiklassa, joka on suoraan sovellettavaa yhteisön oikeutta, säädetään erityisestä muutoksenhakukeinosta sellaisessa tilanteessa, jossa tulleja on peritty virheelliseksi väitetyllä tavalla. Yhteisön oikeuden mukaan tulliviranomaisille velkaa olevan oikeussubjektin on neuvoston mukaan turvauduttava ensisijaisesti kansallisiin oikeussuojakeinoihin yhteisöjen tuomioistuimissa nostettavan vahingonkorvauskanteen sijasta.

34 Lopuksi neuvosto ja komissio toteavat, että jos käsiteltävänä oleva kanne olisi hyväksyttävä, olisi myös kantajan kansallisessa tuomioistuimessa maksukehotuksista nostama kanne hyväksyttävä, mikä johtaisi siihen, että kantaja saisi kaksinkertaisen korvauksen vahingostaan.

35 Kantaja katsoo, että mainittu väite on perusteeton.

36 Kantaja korostaa, että sen nostaman kanteen tarkoituksena on korvauksen saaminen tulon menetyksestä, joka on aiheutunut lopullisen asetuksen lainvastaisuudesta, eikä suoritettujen tullien palauttaminen. Oikeudenkäyntiväitteet koskevat kantajan mukaan tosiasiassa ainoastaan mainitun tulon menetyksen laskentatapaa, joka on aineellinen kysymys, eikä kanteen tosiasiallista luonnetta.

37 Mainitun laskentatavan osalta kantaja toteaa, että sen maksamia polkumyyntitulleja on käytetty ainoastaan vahingon "mittaamisen välineenä" sen määrittämiseksi, mikä kantajan tilanne olisi ollut, jos se ei olisi maksanut mainittuja tulleja. Tappion suuruus arvioidaan siten vertaamalla polkumyyntitullien maksamisen jälkeen jäljelle jäänyttä voittoa lopullisen asetuksen voimassaoloajankohtana siihen voittoon, joka olisi saatu, jos mainittuja tulleja ei olisi maksettu. Näin ollen vahingonkorvauksena vaadittu 1 633 344,33 euron rahamäärä on kantajan mukaan erisuuruinen kuin polkumyyntitulleina maksettu 2 818 163,09 euron rahamäärä. Mainittu laskentatapa on kantajan mukaan hyväksytty myös oikeuskäytännössä (asia 238/78, Ireks-Arkady v. neuvosto ja komissio, tuomio 4.10.1979, Kok. 1979, s. 2955, Kok. Ep. IV, s. 621, 13 kohta).

38 Kantajan mukaan kanteen tarkoituksena ei ole lopullisen asetuksen oikeusvaikutusten mitätöinti. Lisäksi käsiteltävänä olevan asian kaltaisissa tilanteissa, joissa vahingon syynä olevasta säädöksestä ei voi nostaa kannetta EY 230 artiklan nojalla, käsiteltävänä olevan kaltainen vahingonkorvauskanne on otettava tutkittavaksi. Jos kanne hyväksyttäisiin, lopullisen asetuksen lainvastaisuus olisi ainoastaan välillinen seuraus ja koskisi ainoastaan oikeudenkäyntimenettelyn asianosaisia. Vahingolla, jonka korvaamista vaaditaan, ei ole kantajan mukaan mitään yhteyttä mainitulla asetuksella luonnostaan oleviin oikeusvaikutuksiin, eikä sitä voida tehdä tyhjäksi kumoamiskanteella, kuten edellä mainitussa asiassa Fresh Marine vastaan komissio annetun tuomion 47–51 kohdassa on katsottu.

39 Kantaja huomauttaa, että neuvoston ja komission mainitsema oikeuskäytäntö koskee sellaista erityistapausta, jossa vahingon-korvauskanteella pyritään epäsuorasti kiertämään kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttuminen. Näin ei ole asianlaita käsiteltävänä olevassa asiassa, kun otetaan huomioon, että lopullisen asetuksen lainvastaisuus ei ollut selvillä ajankohtana, jona kumoamiskanne olisi voitu nostaa, eikä kantaja näin ollen missään vaiheessa edes harkinnut tätä mahdollisuutta. Lopullisen asetuksen lainvastaisuutta koskevien kantajan väitteiden tarkoituksena oli siten ainoastaan näyttää toteen neuvoston ja komission vastuu eikä mitätöidä mainitun asetuksen oikeusvaikutuksia, kuten asiassa T-146/01, DLD Trading vastaan neuvosto, 17.12.2003 annetussa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa (Kok. 2003, s. II-6005, 52 kohta) on kantajan mukaan katsottu. Neuvoston väitteissä ei siten kantajan mukaan oteta huomioon vahingon-

korvauskanteen itsenäistä luonnetta eikä sitä, ettei mikään yksityinen oikeussubjekti, riippumatta siitä, koskiko asia sitä erikseen vai ei, olisi voinut vedota lopullisen asetuksen lainvastaisuuteen sillä perusteella, johon käsiteltävän kanteen yhteydessä on vedottu, eli sillä perusteella, että kartellipäätöstä ei otettu huomioon, koska tämä seikka ei olisi voinut olla kenenkään tiedossa ajankohtana, jona kumoamiskanne olisi pitänyt nostaa.

40 Lisäksi toisin kuin tilanteessa, jollainen oli käsillä neuvoston ja komission edellä 26 kohdassa mainitsemissa tapauksissa, kantaja ei käsiteltävänä olevassa asiassa ole vaatinut maksettavaksi mitään rahamäärää, jonka maksamisesta olisi aiemmin kieltäydytty. Koska kantaja ei myöskään ole nostanut mitään kumoamiskannetta, joka olisi hylätty, sen ei voida katsoa pyrkineen epäsuorasti samaan tulokseen vahingonkorvauskanteella. Lisäksi neuvosto ja komissio eivät kantajan mukaan ota huomioon edellä mainitussa asiassa Fresh Marine vastaan komissio annetun tuomion 50 kohdassa mainitun ja siinä oikeuskäytännössä toistetun, johon mainitussa kohdassa viitataan, väitteen asiayhteyttä; tätä oikeuskäytäntöä sovelletaan ainoastaan tapauskohtaisissa poikkeustilanteissa.

41 Lopuksi kantaja väittää, että käsiteltävänä oleva kanne ei voi johtaa maksettujen polkumyyntitullien kaksinkertaiseen palauttamiseen, koska mainitulla kanteella vaaditaan korvausta tulon menetyksestä, mikä on oikeudelliselta luonteeltaan eri asia kuin perusteettomasti maksettujen rahamäärien palauttaminen. Lisäksi kansallisilla tuomioistuimilla ei kantajan mukaan ole toimivaltaa myöntää vahingonkorvausta silloin, kun vahinko on aiheutunut yhteisön toimielinten menettelystä.

42 Tässä kohdin kantaja huomauttaa, että koska Saksan tulliviranomaiset ovat soveltaneet lopullista pätevää asetusta ilman mitään harkintavaltaa, väitetty vahinko on aiheutunut yhteisön toimielinten virheellisestä menettelystä. Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimella on kantajan mukaan yksinomainen toimivalta ottaa kanne käsiteltäväkseen, eikä kantajalla ole velvollisuutta täyttää kansallisten oikeussuojakeinojen loppuun käyttämistä koskevaa velvoitetta (em. asia Krohn v. komissio, tuomion 19 kohta). Lisäksi neuvoston viittaus edellä mainitussa asiassa Vreugdenhil vastaan komissio annettuun tuomioon on kantajan mukaan harhaanjohtava, koska

käsiteltävänä olevassa asiassa, toisin kuin mainitussa tuomiossa tarkoitetussa tilanteessa, lopullista asetusta ei ole todettu pätemättömäksi. Lisäksi sen vaatiminen, että kantajan olisi ennen vahingonkorvauskanteensa nostamista käytettävä loppuun käytettävissään olevat kansalliset oikeussuojakeinot, olisi vastoin hyvää oikeudenkäyttöä ja oikeudenkäyntimenettelyn tehokkuutta (asia 43/72, Merkur vastaan komissio, tuomio 24.10.1973, Kok. 1973, s. 1055, 5–7 kohta). Koska kantaja on vedonnut lopullisen asetuksen lainvastaisuuteen täydentävänä perusteena sen maahantuontien luokittelua koskevassa kansallisessa menettelyssä, on olemassa vaara, että lopullinen kansallinen päätös kantajan palautusvaatimuksen johdosta tehdään vasta varsin pitkän ajan kuluttua.

43 Joka tapauksessa kantaja katsoo, että toisin kuin oikeuskäytännössä edellytetään, kantajan käytettävissä olevat kansalliset muutoksenhakukeinot eivät turvaa kantajalle tehokasta oikeussuojaa, kun otetaan huomioon, että kantajalla oli mahdollisuus saada tieto kartellipäätöksestä ja näin ollen myös lopullisen asetuksen lainvastaisuudesta vasta liian myöhään. Näin ollen kantaja olisi voinut esittää kaikkien maksamiensa tullien palauttamista koskevan vaatimuksensa tullikoodeksin 236 artiklan nojalla lopullisen asetuksen lainvastaisuuteen vedoten vasta 22.9.2004, eli 6.6.2003 tapahtuneen kartellipäätöksen julkaisemisen ja 16.7.2004 annetun asetuksen N:o 1322/2004 jälkeen.

44 Näin ollen kantajalla ei olisi lopullisen asetuksen täytäntöönpanon ajankohtana ollut mahdollisuutta riitauttaa sen pätevyyttä kansallisissa tuomioistuimissa. Lisäksi yhteisön tullikoodeksin 236 artiklan mukaan tullimaksut on palautettava, jos näytetään toteen, että niiden maksamiseen ei ollut maksuhetkellä velvollisuutta. Kantaja korostaa kuitenkin, että lopullinen asetus oli kyseisenä ajanjaksona pätevä ja näin ollen polkumyyntitullien maksamiseen oli lainmukainen velvollisuus. Lisäksi kantaja väittää, että kun otetaan huomioon yhteisön tullikoodeksin 236 artiklassa säädetty kolmen vuoden vanhenemisaika, joka lasketaan tullien tiedoksiantamisesta velalliselle, kantaja saattoi vaatia tullimaksujen palauttamista lopullisen asetuksen lainvastaisuuden perusteella ainoastaan 22.9.2004 päivätyn vaatimuksensa jättämistä edeltäneiden kolmen vuoden ajalta. Kantaja ei näin ollen voinut saada takaisin vuoden 2000 kesäkuun ja vuoden 2001 syyskuun tai lokakuun välisenä aikana maksamiaan tulleja.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Neuvosto ja komissio väittävät, että käsiteltävänä oleva kanne on tosiasiassa sellaisia polkumyyntitulleja koskeva palautusvaatimus, jotka kantaja on maksanut kansallisille tulliviranomaisille lopullisen asetuksen perusteella. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei neuvoston ja komission mukaan ole toimivaltainen käsittelemään mainitunlaista vaatimusta.

46 Tältä osin on ensiksi korostettava, että yhteisön tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan mukaan "tuonti- – – tullit on palautettava taikka peruutettava hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi velalliselle". Lisäksi yhteisön tullikoodeksin 243 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että "henkilöllä on oikeus hakea muutosta itseään suoraan ja henkilökohtaisesti koskevaan tullilainsäädännön soveltamiseen liittyvään tulliviranomaisten päätökseen". Saman säännöksen kolmannessa alakohdassa todetaan, että "muutosta on haettava siinä jäsenvaltiossa, jossa päätös on tehty – –". Lopuksi yhteisön tullikoodeksin 245 artiklassa todetaan, että "jäsenvaltioiden on annettava muutoksenhakumenettelyn täytäntöönpanoa koskevat säännökset".

47 Näin ollen on syytä todeta, että sovellettavassa yhteisön sekundaarioikeudessa säädetään nimenomaisesti muutoksenhakukeinosta, joka on sellaisen polkumyyntitullivelallisen käytettävissä, joka katsoo joutuneensa perusteettomasti maksamaan mainitunlaisia tulleja tulliviranomaisille. Mainittu muutoksenhaku toteutetaan kansallisella tasolla asianomaisen jäsenvaltion säätämää oikeudenkäyntimenettelyä noudattaen ja yhteisön tullikoodeksin 243–246 artiklan periaatteiden mukaisesti. Mainitunlaisen kanteen yhteydessä velallinen voi lisäksi pyytää toimivaltaista tuomioistuinta, jonka käsiteltäväksi asia on saatettu, pyytämään EY 234 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdan nojalla ennakkoratkaisua sen yhteisön säännöksen pätevyydestä, jonka nojalla tullien perimistä koskeva päätös on tehty.

48 Yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi katsonut mainitunlaisen pätevyyden arviointia koskevasta ennakkoratkaisupyynnöstä annetun tuomion johdosta nostetun vahingonkorvauskanteen yhteydessä, että kansallisilla tuomioistuimilla on yksinomainen toimivalta ratkaista kanne, jolla vaaditaan sellaisten rahamäärien palauttamista, jotka kansallinen elin on perinyt perusteettomasti sellaisen yhteisön lainsäädännön nojalla, joka on myöhemmin julistettu pätemättömäksi (em. asia Vreugdenhil v. komissio, tuomion 12 kohta).

49 On totta, että kantaja käsiteltävänä olevassa asiassa luonnehtii korvausvaatimuksensa kohteena olevan vahingon muodollisesti tulon menetykseksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin jo katsonut, että sellainen kanne, jolla kantaja pyrkii saamaan korvauksen liiketaloudellisesta vahingosta, jonka suuruus vastaa tulon menetystä, joka johtuu siitä, että se on joutunut keskeyttämään yhteisöön suuntaamansa viennin, ja kuluista, jotka aiheutuvat, kun se palauttaa asemansa yhteisön markkinoilla, koska komissio on tehnyt virheen, jonka seurauksena käyttöön on otettu kantajan tuomiin tuotteisiin kohdistettuja väliaikaisia toimenpiteitä, eroaa vaatimuksesta, jolla pyritään yhteisöön tuotavia kantajan tuotteita vastaan käyttöönotettujen väliaikaisten polkumyynti- ja tasoitustullien peruuttamiseen ja sellaisten summien vapauttamiseen, jotka olisi mahdollisesti talletettu näiden väliaikaisten tullien vuoksi, ja että mainitunlainen kanne on otettava tutkittavaksi (ks. vastaavasti em. asia Fresh Marine v. komissio, tuomion 46 kohta).

50 On kuitenkin todettava, että kantaja toteaa kannekirjelmässä nimenomaisesti, että käsiteltävänä olevan kanteen tarkoituksena on saada hyvitys aiheettomina polkumyyntitulleina maksetuista rahamääristä aiheutuneesta tulon menetyksestä. Lisäksi kuten neuvosto ja komissio huomauttavat, kantajan esittämästä selvityksestä ja kannekirjelmän liitteistä 12 ja 13 sekä oikeudenkäyntiväitteiden johdosta annettujen huomautusten liitteestä 2 ilmenee, että kantaja arvioi tulon menetyksensä suuruudeksi kyseessä olevana ajanjaksona maksamiensa polkumyyntitullien määrän vähennettynä veroilla, jotka sen olisi ollut maksettava tästä määrästä, jos mainittuja tulleja ei olisi maksettu.

51 Tästä seuraa, että vaikka väitettyä vahinkoa nimitetään muodollisesti tulon menetykseksi, on kuitenkin todettava, että mainitun vahingon, sellaisena ja sen suuruisena kuin kantaja on sen yksilöinyt, on todellisuudessa katsottava aiheutuneen

välittömästi, väistämättä ja yksinomaan maksettaviksi määrättyjen polkumyyntitullien maksamisesta, jolloin käsiteltävänä oleva kanne on viime kädessä sellaisia kantajan maksamia tulleja, joista on vähennetty verojen vaikutus, koskeva palautusvaatimus, joita kantaja väittää aiheettomiksi. Se seikka, että korvattavaksi vaadittava vahinko ei ole aivan samansuuruinen kuin todellisuudessa maksettujen tullien määrä, on tältä osin merkityksetön, koska vaadittavan korvauksen määrä on saatu vähentämällä maksettujen tullien määrästä ne verot, joista kantaja väittää, että se olisi joutunut ne maksamaan, jos polkumyyntitulleja ei olisi määrätty sen maksettaviksi. Tämä seikka ei näin ollen voi vaikuttaa käsiteltävänä olevan vaatimuksen luonteeseen.

52 Mainitunlainen palautusvaatimus kuuluu edellä 48 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kansallisten tuomioistuinten yksinomaiseen toimivaltaan. Toisin kuin kantaja väittää, tältä osin on merkityksetöntä, että yhteisöjen tuomioistuin ei käsiteltävänä olevassa asiassa ole vahvistanut lopullista asetusta pätemättömäksi pätevyyden arviointia koskevan ennakkoratkaisupyynnön yhteydessä.

53 Vaikka oletettaisiin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhteisön sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun edellytysten tutkimisen yhteydessä toteaisikin lopullisen asetuksen lainvastaiseksi, tämä seikka ei voi perustaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimivaltaa käsitellä palautusvaatimusta, joka koskee tulliviranomaisten mainitun asetuksen perusteella keräämiä rahamääriä.

54 Tässä kohdin on syytä huomauttaa, että molempien käsiteltävänä olevassa asiassa toisiinsa nähden ajallisesti peräkkäin sovellettavien Euroopan yhteisöjen omia varoja koskevien päätösten, toisin sanoen 31.10.1994 tehdyn neuvoston päätöksen 94/728/EY, Euratom (EYVL L 293, s. 9) ja 1.1.2002 lukien sovellettavan 29.9.2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/597/EY, Euratom (EYVL L 253, s. 42) 2 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan Euroopan unionin talousarvioon otettavia omia varoja ovat tulot, jotka kertyvät "yhteisestä tullitariffista ja muista tulleista kertyvistä maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle".

55 Mainittujen päätösten 8 artiklan 1 kohdassa säädetään lisäksi, että jäsenvaltioiden on perittävä 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut yhteisöjen omat varat kansallisten lakiensa, asetustensa ja hallinnollisten määräystensä mukaisesti, jotka tarvittaessa on mukautettava yhteisön säätelemien edellytysten mukaisesti.

56 Näin ollen se, että yhteisön omien varojen – joihin polkumyyntitullit kuuluvat – keräämistä koskeva toimivalta kuuluu kansallisille viranomaisille, on perusteena sille, että yhteisön lukuun perittyjen tuontitullien palauttamista koskevat riita-asiat kuuluvat valtion sisäisten tuomioistuinten toimivaltaan ja niiden on ratkaistava ne asianomaisen jäsenvaltion yhteisön tullikoodeksin 243–246 artiklassa asetettujen periaatteiden mukaisesti järjestämässä menettelyssä (ks. vastaavasti asia 26/74, Roquette Frères v. komissio, tuomio 21.5.1976, Kok. 1976, s. 677, 11 kohta).

57 Tässä kohdin on huomautettava, että asetuksen (EY) N:o 384/96 11 artiklan 8 kohdan mukaisessa menettelyssä, jossa maahantuoja voi pyytää kannettujen tullien palautusta, jos osoitetaan, että polkumyyntimarginaali, jonka perusteella tullit maksettiin, on poistettu tai alennettu voimassa olevaan tulliin nähden, vaikka maahantuoja olisi saattanut kyseessä olevan palautusvaatimuksen komission ratkaistavaksi sen jäsenvaltion välityksellä, jonka alueella tuotteet on saatettu vapaille markkinoille, jos oletetaan, että komissio päättää hyväksyä mainitun vaatimuksen, jäsenvaltioiden on tavallisesti suoritettava tällä tavoin hyväksytty palautus 90 päivän kuluessa komission päätöksestä mainitun säännöksen viimeisen kohdan mukaisesti.

58 Toisaalta on syytä todeta, kuten neuvosto ja komissio huomauttavat, että kantaja on itse antamiensa tietojen mukaan esittänyt 18.11.2003 yhteisön tullikoodeksin 236 artiklan nojalla sellaisia polkumyyntitulleja koskevan palautusvaatimuksen, jotka on peritty lopullisen asetuksen soveltamisalaan kuuluneiksi ilmoitetuista tuonneista, joiden kantaja katsoi tulleen virheellisesti luokitelluiksi mainitun

asetuksen soveltamisalaan. Mainittu vaatimus hylättiin osittain ja hylkäävään päätökseen on haettu muutosta. Kantaja on lisäksi esittänyt 22.9.2004 samaan oikeusperustaan nojautuen kaikkia maksamiaan polkumyyntitulleja koskevan palautusvaatimuksen vedoten lopullisen asetuksen lainvastaisuuteen.

59 Näin ollen vähennettäväksi ei tule ainoastaan niiden polkumyyntitullien rahamäärä, jotka kantaja on lopullisesti maksanut – kyseessä olevista tuonneista eräiden luokittelun osalta on edelleen vireillä kansallinen oikeudenkäynti – vaan lisäksi on ajateltavissa, että kantaja saa maksamansa polkumyyntitullit kansallisilta tulliviranomaisilta takaisin lopullisen asetuksen pätevyyden arviointia koskevan ennakkoratkaisumenettelyn johdosta.

60 Kun otetaan huomioon, että kantaja pyrkii käsiteltävänä olevalla kanteella viime kädessä saamaan maksamansa polkumyyntitullit takaisin sillä perusteella, että niiden maksaminen perustui lainvastaiseen asetukseen, on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun yksityinen oikeussubjekti katsoo, että sille aiheutuu vahinkoa sen lainvastaisena pitämän yhteisön toimen vuoksi, sillä on kyseisen toimen täytäntöönpanon yhteydessä – jos toimen täytäntöönpano on uskottu kansallisille viranomaisille – mahdollisuus riitauttaa toimen pätevyys kansallisessa tuomioistuimessa oikeudenkäynnissä kansallista viranomaista vastaan. Kyseinen tuomioistuin voi – tai sillä voi olla jopa velvollisuus siihen – saattaa kysymyksen kyseisen yhteisön toimen pätevyydestä yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi EY 234 artiklassa määriteltyjen edellytysten mukaisesti (asia 281/82, Unifrex v. neuvosto ja komissio, tuomio 12.4.1984, Kok. 1984, s. 1969, 11 kohta ja em. asia Nölle v. neuvosto ja komissio, tuomion 35 kohta).

61 On totta, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut asiassa C-239/99, Nachi Europe, 15.2.2001 antamassaan tuomiossa (Kok. 2001, s. I-1197, 35–37 kohta), että yleinen periaate, jonka mukaan kantajan on voitava vedota häntä koskevan kansallisen päätöksen perustana olevan yhteisön toimen lainvastaisuuteen, kun kantaja on nostanut kansallisen oikeuden mukaisesti kanteen vaatimuksensa hylkäämisestä, ei

estä sitä, että asetuksesta tulee lopullinen tietyn oikeussubjektin osalta, jonka osalta sitä on pidettävä yksittäispäätöksenä ja joka olisi epäilemättä voinut vaatia sen kumoamista EY 230 artiklan nojalla, mikä estää tätä oikeussubjektia vetoamasta kyseisen asetuksen lainvastaisuuteen kansallisessa tuomioistuimessa (ks. komission päätöksen osalta asia C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, tuomio 9.3.1994, Kok. 1994, s. I-833, 24 ja 25 kohta). Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan tällaista päätelmää sovelletaan asetuksiin, joilla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, koska ne ovat luonteeltaan kaksivaikutteisia, mikä johtuu siitä, että vaikka ne ovat normatiivisia, ne voivat koskea suoraan ja erikseen erityisesti sellaisia tuotanto- ja vientiyrityksiä, jotka voivat osoittaa, että ne on yksilöity komission tai neuvoston säädöksissä tai että valmistelevat tutkimukset ovat koskeneet niitä (yhdistetyt asiat 239/82 ja 275/82, Allied Corporation ym. v. komissio, tuomio 21.2.1984, Kok. 1984, s. 1005, Kok. Ep. VII, s. 499, 12 kohta), taikka sellaisia tuojia, joiden kyseessä olevien tavaroiden jälleenmyyntihinnat ovat perustana vientihinnan muodostuksessa, kun viejän ja tuojan välillä on liiketoiminnallinen yhteys (yhdistetyt asiat C-305/86 ja C-160/87, Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1990, Kok. 1990, s. I-2945, 19 kohta).

62 On kuitenkin todettava, että käsiteltävänä olevassa asiassa kumpikaan mainituista olettamista ei koske kantajaa. Ensinnäkään kantajaa ei ole millään tavoin yksilöity asetuksessa N:o 981/97 eikä lopullisessa asetuksessa tuotantoa tai vientiä harjoittavaksi yritykseksi, ja tuontiyrityksenä valmistelevat tutkimukset eivät sitä koskeneet. Toiseksi mainituista asetuksista ei ilmene, että kantajan jälleenmyyntihinnat olisivat olleet vientihinnan muodostumisen perustana, jos oletetaan, että kantajaa pidettäisiin vientiyrityksenä. Koska lopullinen asetus hyväksyttiin 17.11.1997, tällainen ei olisi missään tapauksessa ollut ajallisesti mahdollistakaan, kun otetaan huomioon kantajayhtiön perustamisajankohta sekä se, että on luotettava kantajan väitteeseen, jonka mukaan yhtiö on perustettu Saksan oikeuden mukaan vuoden 2000 kesäkuussa, tai kannekirjelmän liitteessä 2 esitettyyn Amtsgericht Kölnin kaupparekisteriotteeseen, josta ilmenee, että kantajayhtiö rekisteröitiin ensimmäisen kerran 11.12.1997.

63 Näin ollen jopa ilman, että olisi tarpeen ratkaista, voisiko se seikka, että kantajan väite, jolla se vetoaa lopullisen asetuksen lainvastaisuuteen, on jätettävä tutkimatta, olla perusteena sille, että käsiteltävänä oleva kanne olisi otettava tutkittavaksi, on todettava, että lopullisen asetuksen ei ole katsottava koskevan kantajaa suoraan ja erikseen, jolloin ei ole katsottava, että kantajan väite, jolla se vetoaa mainitun asetuksen lainvastaisuuteen kansallisessa oikeudenkäynnissä edellä mainitussa asiassa Nachi Europe annetusta tuomiosta ilmenevän oikeuskäytännön nojalla, olisi jätettävä tutkimatta.

64 Näin ollen ei ole millään tavoin poissuljettua, että jos kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi asia on saatettu, epäilee lopullista asetusta pätemättömäksi niillä perusteilla, joihin kantaja on vedonnut, toisin sanoen sen vuoksi, että kantaja väittää, että lopullisessa asetuksessa ei ole otettu huomioon kartellipäätöksen vaikutusta, se esittää yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen mainitun asetuksen pätevyydestä ja että yhteisöjen tuomioistuin tarvittaessa julistaa asetuksen pätemättömäksi.

65 Tällaisen tilanteen osalta on syytä huomauttaa, että yhteisöjen tuomioistuimen tuomio, jolla yhteisön lainsäädäntöön kuuluva toimi todetaan pätemättömäksi, velvoittaa kaikkia jäsenvaltioiden tuomioistuimia pitämään mainittua toimea pätemättömänä (asia 66/80, International Chemical Corporation, tuomio 13.5.1981, Kok. 1981, s. 1191, Kok. Ep. VI, s. 99, 12 ja 13 kohta) sekä velvoittaa pätemättömäksi julistetun toimen antajaa muuttamaan sitä tai kumoamaan sen (yhdistetyt asiat 117/76 ja 16/77, Ruckdeschel ym., tuomio 19.10.1977, Kok. 1977, Kok. Ep. III, s. 449, s. 1753). Lisäksi mainitunlaisesta pätemättömyyden julistamisesta kansallisille oikeusjärjestelmille aiheutuvien seurausten huomioon ottaminen on ensisijaisesti kansallisten viranomaisten tehtävänä (asia 23/75, Rey Soda, tuomio 30.10.1975, Kok. 1975, s. 1279, Kok. Ep. II, s. 509, 51 kohta), mistä seuraisi, että maksettujen polkumyyntitullien maksamiseen ei olisi enää lainmukaista velvollisuutta ja tulliviranomaisten olisi lähtökohtaisesti palautettava ne.

66 Sen lisäksi, että edellä esitetystä ilmenee, että kantajalla on käytettävissään oikeussuojakeino, joka mahdollistaa lopullisen asetuksen pätevyyden menestyksekkään riitauttamisen sen nojalla perittyjen polkumyyntitullien palauttamiseksi, jotka kantaja on joutunut maksamaan, on syytä todeta, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi hyväksyttävä käsiteltävänä oleva kantajan vaatimus, tämä saisi saman asian johdosta kaksinkertaisen vahingonkorvauksen.

67 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että koska käsiteltävänä olevaa kannetta on aineellisesti pidettävä sellaisten polkumyyntitullien palauttamista koskevana vaatimuksena, jotka kantaja on maksanut kansallisille tulliviranomaisille, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole toimivaltainen ratkaisemaan asiaa.

68 Mikään kantajan esittämistä väitteistä ei aseta tätä päätelmää kyseenalaiseksi.

69 Ensinnäkin on totta, että kuten kantaja huomauttaa, yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Merkur vastaan komissio antamassaan tuomiossa (5 ja 6 kohta) vastauksena komission esittämään väitteeseen, jonka mukaan kantajan on saatettava asiansa kansallisten hallinto- ja lainkäyttöviranomaisten käsiteltäväksi, joiden olisi pyydettävä yhteisöjen tuomioistuinta ratkaisemaan riidanalaisten asetusten pätevyyttä koskeva kysymys, että olisi hyvän oikeudenkäytön ja prosessiekonomian asettamien vaatimusten vastaista velvoittaa kantaja käyttämään kansallisia oikeussuojakeinoja ja näin ollen odottamaan asian lopullista ratkaisua hyvin pitkään.

70 Mainittu asia eroaa kuitenkin käsiteltävänä olevasta kanteesta siten, että siinä vaadittiin korvausta vahingosta, joka kantajalle oli aiheutunut siitä, että komissio ei ollut vahvistanut korvaavia vientihintoja ohrasta jalostetuille tuotteille. Tässä tapauksessa asianomaisen asetuksen mahdollisesta pätemättömäksi julistamisesta siitä syystä, että komissio oli lainvastaisesti jättänyt vahvistamatta mainitut rahamäärät, ei olisi mitenkään voinut seurata, että kantajalle olisi myönnetty vahingonkorvausta, jota se vaati korvauskanteensa nojalla, jolloin kantajan olisi pätemättömyydestä tiedon saatuaan joka tapauksessa ollut käännyttävä yhteisöjen tuomioistuimen puoleen saadakseen korvauksen sille aiheutuneesta vahingosta, koska kansallisilla viranomaisilla ei ole toimivaltaa vahvistaa mainitunlaisia korvauksia.

71 Lisäksi on todettava, kuten edellä on esitetty, että yhteisön tullikoodeksissa säädetään nimenomaisesti erityisestä kansallisesta menettelystä siinä tapauksessa, että velallinen katsoo joutuneensa maksamaan polkumyyntitulleja perusteettomasti.

72 Toiseksi kantaja väittää, että yhteisön tullikoodeksin 236 artiklassa säädetystä kolmen vuoden vanhenemisajasta seuraa, että kantaja menettää niiden polkumyyntitullien palauttamista koskevan oikeutensa, jotka se on maksanut niitä kolmea vuotta edeltäneeltä ajalta, jotka edelsivät sen 22.9.2004 nostamaa kannetta, jonka nostamisen yhteydessä se olisi ensimmäisen kerran voinut vedota lopullisen asetuksen lainvastaisuuteen. Ennen tätä ajankohtaa kantaja ei olisi voinut olla tietoinen mainitusta lainvastaisuudesta. Näin ollen kansalliset oikeussuojakeinot eivät turvaisi kantajalle tehokasta oikeussuojaa, toisin kuin oikeuskäytännössä edellytetään.

73 Näitä väitteitä ei voida hyväksyä. Yhtäältä on syytä huomauttaa, että yhteisön tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan mukaan tuontitullit voidaan palauttaa hakemuksesta, joka on jätetty asianomaiseen tullivirastoon kolmen vuoden määräajan kuluessa, joka lasketaan päivästä, jona tullit on annettu velalliselle tiedoksi. Saman säännöksen toisen alakohdan mukaan "tätä määräaikaa on pidennettävä, jos asianomainen näyttää toteen, että ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este on estänyt hakemuksen esittämisen määräajassa". Näin ollen yhteisön tullikoodeksin 236 artiklassa itsessään on säännökset vanhenemisajan mahdollisesta pidentämisestä siinä tarkoitetuissa tilanteissa. Näin ollen kantajan on voitava saada hyväkseen mainitunlainen pidentäminen yhteisön tullikoodeksin nojalla, jos se on perusteltua niiden olosuhteiden nojalla, joihin kantaja vetoaa. Kantaja ei voi kiertää yhteisön tullikoodeksissa säädettyä erityistä tullien palautusmenettelyä yksinomaan sillä perusteella, että sen kanne on mahdollisesti osittain vanhentunut.

74 Toisaalta on todettava, että 8.12.1999 tehty kartellipäätös julkaistiin 6.6.2003, joten on katsottava, että kantaja on viimeistään tästä päivästä lukien ollut tietoinen kärsimänsä vahingon aiheuttajasta, jos oletetaan, että vahinko on aiheutunut lopullisen asetuksen väitetystä lainvastaisuudesta.

75 Vaikka kantaja väittäisi saaneensa maksettavakseen tulleja lopullisen asetuksen nojalla vuoden 2000 kesäkuusta alkaen, kantajan esittämä tätä seikkaa tukeva näyttö ei kuitenkaan mahdollista mainitun väitteen todenperäisyyden varmistamista. Kantajan oikeudenkäyntiväitteiden johdosta tekemien huomautusten, jotka kantaja esitti todisteeksi suoritetuista maksuista, liitteestä 3 ilmenee, että kantaja on saanut lähetys- ja kuljetusyhtiö Wesotralta (jonka osuudesta asiaan kantaja ei esitä mitään selvitystä) kuukausittaisia maksuvaatimuksia, jotka koskevat Hauptzollamt Frankfurt an der Oderille (Frankfurt an der Oderin päätullivirasto, Saksa) maksettavia tuontitulleja. Vaikka mainittujen maksuvaatimusten liitteenä esitetyt tiliotteet näyttävät osoittavan, että kantaja on suorittanut kyseiset maksut päätullivirastolle, mainittujen asiakirjojen pohjalta on mahdotonta päätellä sitä, millä perusteella kantaja on kyseiset tuontitullit maksanut, ja etenkään sitä, onko se tapahtunut lopullisen asetuksen perusteella. Joka tapauksessa mainituista maksuvaatimuksista ensimmäinen, joka koskee vuoden 2000 kesäkuuta, on päivätty 6.7.2000. Tästä seuraa, että kartellipäätöksen julkistamispäivänä, eli 6.6.2003, yhteisön tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdassa säädetty kolmen vuoden vanhenemisaika, joka lasketaan tullien tiedoksiantamisesta velalliselle, ei ollut kulunut loppuun ja kantajalla oli kartellipäätöksen julkaisemisesta lukien kuukauden pituinen kohtuullinen määräaika palautusvaatimuksen esittämiseen lopullisen asetuksen lainvastaisuuden perusteella, ilman että mikään maksetuista tulleista olisi vanhentunut.

76 Kolmanneksi kantaja väittää, että oikeudenkäyntimenettelyn väärinkäyttöä koskevaa tutkimattajättämisperustetta ei sovelleta silloin, kun vahingon taustalla olevasta toimesta ei voida nostaa kannetta EY 230 artiklan nojalla.

77 Tässä kohdin riittää kun korostetaan, kuten neuvosto huomauttaa, että käsiteltävänä oleva kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että se on katsottava kantajan maksamia polkumyyntitulleja koskevaksi palautusvaatimukseksi, jonka käsittelemiseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa, eikä sen vuoksi, että kyseessä olisi EY 230 artiklassa tarkoitetun oikeudenkäyntimenettelyn väärinkäyttö.

78 Neljänneksi kantaja väittää, että koska väitetty vahinko on aiheutunut yhteisön toimielinten virheellisestä menettelystä, yhteisöjen tuomioistuimilla on yksinomainen toimivalta nyt esillä olevan kanteen käsittelyyn ilman, että kantajan tarvitsisi noudattaa kansallisten oikeussuojakeinojen loppuun käyttämistä koskevaa vaatimusta.

79 On totta, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 235 ja EY 288 artiklan määräyksillä yhdessä myönnetään yhteisöjen tuomioistuimille yksinomainen toimivalta ratkaista yhteisöjen menettelystä aiheutuneen vahingon korvausta koskevat kanteet (em. asia Vreugdenhil v. komissio, tuomion 14 kohta ja yhdistetyt asiat T-481/93 ja T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok. 1995, s. II-2941, 72 kohta). Tämä periaate on hallitseva päätettäessä kansallisten ja yhteisöjen tuomioistuinten välisestä toimivallanjaosta sellaisten yksityisille oikeussubjekteille aiheutuneiden vahinkojen korvaamisen osalta, jotka ovat aiheutuneet kansallisten ja yhteisön viranomaisten menettelystä. Se ei kuitenkaan voi vapauttaa yhteisöjen tuomioistuimia tarkistamasta niissä nostetun kanteen todellista luonnetta yksinomaan sillä perusteella, että väitetty virhe johtuu yhteisön toimielinten menettelystä. Kuten edellä on esitetty, käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja vaatii kanteellaan palautettaviksi kansallisille tulliviranomaisille maksamansa polkumyyntitullit, kun verojen vaikutus on vähennetty. Vaikka onkin totta, että kantajan väittämä virhe johtuu yhteisön toiminnasta, edellä 48 ja 60 kohdassa mainitun oikeuskäytännön nojalla mainitunlainen vaatimus kuuluu kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan ja näillä on mahdollisuus ja EY 234 artiklan kolmannen kohdan mukaisten edellytysten täyttyessä jopa velvollisuus pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua lopullisen asetuksen pätevyyttä koskevan päätöksen saamiseksi.

80 Kantajan väite on siten hylättävä.

81 Viidenneksi kantaja väittää, että yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut edellä mainitussa asiassa Ireks-Arkady vastaan neuvosto ja komissio annetussa tuomiossa sekä yhdistetyissä asioissa 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 ja 45/79, Dumortier Frères ym. vastaan neuvosto, 4.10.1979 antamassaan tuomiossa (Kok. 1979, s. 3091) menetelmän, jonka mukaan aiheutuneen menetyksen määrä on yhtä suuri kuin perusteettomasti maksettujen tullien määrä.

82 Mainittu väite on kuitenkin käsiteltävänä olevan asian kannalta merkityksetön. Tässä kohdin on korostettava, että yhteisöjen tuomioistuin on kantajan mainitsemissa tuomioissa (em. yhdistetyt asiat Ireks-Arkady v. neuvosto ja komissio, tuomion 13 kohta ja em. yhdistetyt asiat Dumortier Frères ym. v. neuvosto, tuomion 14 kohta) katsonut, että sen tukisumman, joka olisi pitänyt maksaa quellmehlin (lämpökäsittelyllä esiliisteröidyn jauhon) ja gritzin (suurimoiden) tuottajille, jos niitä olisi kohdeltu yhdenvertaisesti maissitärkkelyksen tuottajien kanssa, oli oltava aiheutuneen vahingon arvioinnin laskentaperustana.

83 Mainituissa tuomioissa (6 kohta) se, että yhteisöjen tuomioistuin mahdollisesti julistaa pätemättömäksi riidanalaisen asetuksen, jolla on poistettu quellmehlin ja gritzin tuotannolle maksettavat tuet, yhdenvertaista kohtelua koskevan periaatteen loukkaamisen perusteella siten, että tuet säilytettiin turvotetun tärkkelyksen osalta, ei voinut sellaisenaan riittää korvaamaan vahinkoa, johon kantaja oli vedonnut, toisin sanoen sitä, ettei tukia myönnetty, kun otetaan huomioon, että kansallisilla viranomaisilla ei ollut toimivaltaa myöntää mainitunlaisia tukia.

84 Sitä vastoin käsiteltävänä olevassa asiassa mahdollinen kansallisen toimivaltaisen tuomioistuimen esittämän ennakkoratkaisukysymyksen johdosta annettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomio, jolla lopullinen asetus julistettaisiin pätemättömäksi, perustaisi jo sellaisenaan Saksan tulliviranomaisille velvollisuuden palauttaa rahasummat, jotka kantaja on perusteettomasti maksanut mainitun asetuksen nojalla, siten että väitetty vahinko korvattaisiin täysimääräisenä edellä esitetyn mukaisesti.

85 Lisäksi on syytä huomauttaa, että edellä mainitussa asiassa Ireks-Arkady vastaan neuvosto ja komissio (tuomion 14 kohta) ja edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Dumortier Frères ym. vastaan neuvosto (tuomion 15 kohta) antamissaan tuomioissa yhteisöjen tuomioistuin on ainoastaan todennut, että niiden tukien määrä, jotka olisi pitänyt maksaa kyseisille tuottajille, jos yhdenvertaisen kohtelun periaatetta olisi noudatettu, oli aiheutuneen vahingon arvioinnin laskentaperustana, ja lisäsi vielä,

että oli myönnettävä, että siinä tapauksessa, että tukien lakkauttaminen on tosiasiallisesti siirretty tai olisi voitu siirtää hintoihin, vahingon määrää ei voitu laskea niin, että se olisi vastannut maksamatta jääneiden tukien määrää. Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan hintojen nostaminen korvaisi mainitussa tapauksessa tukien myöntämättä jäämisestä tuottajalle aiheutuneen vahingon.

86 Kuudenneksi kantajan väite, jonka mukaan hyvän oikeudenkäytön ja prosessiekonomian asettamat vaatimukset johtavat siihen, että kantajan vaatimus on otettava tutkittavaksi, ei voi oikeuttaa loukkaamaan perustamissopimuksen ja yhteisön tullikoodeksin mukaisen menettelyjärjestelmän johdonmukaisuutta. Lisäksi on aihetta suhtautua epäilevästi siihen, että käsiteltävänä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa kantaja pyrkii ainoastaan saamaan korvausta polkumyyntitulleista, jotka se väittää maksaneensa perusteettomasti, sopimussuhteen ulkopuoliseen vastuuseen perustuva oikeussuojakeino olisi tehokkain ja edullisin keino, kun otetaan huomioon vaatimukset, jotka koskevat sitä, että yhteisön toimielinten syyksi luettavan virheen on oltava riittävän selvä, jotta yksityisille oikeussubjekteille syntyisi oikeus vahingonkorvaukseen silloin, kun niiden toiminta edellyttää talouspoliittisia valintoja, tilanteessa jossa edellä esitetyn mukaisesti lopullisen asetuksen pätemättömäksi julistaminen riittää lähtökohtaisesti yksinään poistamaan polkumyyntitulleilta oikeudellisen perustan ja näin ollen oikeuttamaan kantajan saamaan maksamansa tullit kansallisilta tulliviranomaisilta takaisin.

87 Sen kantajan väitteen osalta, jonka mukaan kantajan vaatimuksen tarkoituksena oli saada korvausta tulon menetyksestä ja jonka mukaan neuvoston ja komission esittämillä oikeudenkäyntiväitteillä kiistettiin tosiasiassa ainoastaan tämän tulon menetyksen laskentatapa, mikä on aineellinen kysymys, on syytä huomauttaa, että yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan, jota sovelletaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen saman perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Jotta nämä edellytykset täyttyisivät, on kannekirjelmästä, jossa vaaditaan yhteisön toimielimen aiheuttamiksi väitettyjen vahinkojen korvaamista, käytävä ilmi seikat, joiden perusteella kantajan riitauttama toimielimen menettely voidaan yksilöidä, syyt, joiden nojalla kantaja katsoo, että tämän menettelyn ja aiheutetuksi väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys, sekä vahingon laatu ja sen laajuus. Sitä vastoin vaatimus, joka koskee minkä tahansa vahingonkorvauksen saamista, ei ole riittävän täsmällinen ja se on näin ollen

jätettävä tutkimatta (asia 5/71 Zuckerfabrik Schöppenstedt v. neuvosto, tuomio 2.12.1971, Kok. 1971, s. 975, Kok. Ep. I, s. 609, 9 kohta; asia T-64/89, Automec v. komissio, tuomio 10.7.1990, Kok. 1990, s. II-367, 73 kohta ja yhdistetyt asiat T-79/96, T-260/97 ja T-117/98, Camar ja Tico v. komissio ja neuvosto, tuomio 8.6.2000, Kok. 2000, s. II-2193, 181 kohta).

88 Vaikka käsiteltävänä olevassa asiassa oletettaisiin, että kantajan ehdottama laskentatapa ei oikeuta katsomaan väitetyn tulon menetyksen korvaamista koskevaa vaatimusta polkumyyntitullien palauttamista koskevaksi vaatimukseksi, on todettava, ettei kantaja esitä mitään selvitystä siitä, millä tavoin mainittu laskentatapa osoittaisi kantajan tulon menetyksen laajuuden tai mistä mainittu tulon menetys muodostuu. Kantaja toteaa kannekirjelmässä ainoastaan hankkineensa romanialaisen valssauslaitoksen Artrom SA:n, joka oli samanaikaisesti sekä tekninen että organisatorinen sijoitus, jolloin sen vuoksi, että kantaja kehitti asiakkailleen tarjoamaansa putkivalikoimaa jatkuvasti, olisi mahdollista väittää, että sen tuotannon kannattavuus olisi saattanut olla vieläkin parempi, jos menetetty voitto olisi käytetty hyödyksi ja sijoitettu edellä mainittuihin tarkoituksiin. Sen lisäksi, että kantaja ei millään tavoin osoita, missä määrin esitetty arviointi heijastaa siitä aiheutunutta tulon menetystä, ettei Artrom-yhtiöön sijoittaminen ollut mahdollista, eikä osoita miten todellista tämä mahdottomuus oli, on todettava, että kantaja toteaa kannekirjelmän 28 kohdassa itse hankkineensa Artromin. Lisäksi kanteen myöhemmästä kehittelystä näyttää ilmenevän, että kantaja ei pyri täsmentämään, mistä 1 633 344,33 euron suuruiseksi arvioitu väitetty tulon menetys muodostuu, vaan pyrkii osoittamaan, että mainittu tulon menetys saattaa todellisuudessa olla arvioitua suurempi, esittämättä kuitenkaan mitään arviota kyseisen lisämenetyksen suuruudesta.

89 Vaikka näin ollen olisi aiheellista katsoa, että päävaatimusta ei ole pidettävä polkumyyntitullien palauttamista koskevana vaatimuksena, on syytä todeta, ettei se täytä työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyjä kannekirjelmän muotovaatimuksia.

90 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että päävaatimus on jätettävä tutkimatta, ilman että olisi tarpeen lausua komission esittämästä työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyjen muotovaatimusten noudattamatta jättämistä koskevasta tutkimattajättämisperusteesta, joka perustui siihen, että kannekirjelmässä ei näytetä toteen vahingon olemassaoloa.

Toissijainen vaatimus

Asianosaisten lausumat

91 Kannekirjelmän sanamuodon mukaan kantaja vaatii "toissijaisesti vahingonkorvauksena vuoden 2000 kesäkuun ja vuoden 2002 joulukuun välisenä ajanjaksona aiheutuneesta tulon menetyksestä summaa, jonka määrä arvioidaan oikeudenkäynnin kuluessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen välituomion jälkeen asianosaisten välisellä sopimuksella tai jos sopimukseen ei päästä, tuomioistuimen lopullisella ratkaisulla".

92 Neuvosto ja komissio katsovat, että vaatimus yhteisön vastuun vahvistamisesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen välituomiolla on myös jätettävä tutkimatta.

93 Neuvosto väittää, että kannekirjelmästä ilmenee, että mainittu vaatimus on esitetty joko sitä mahdollisuutta ajatellen, että vahinko, johon päävaatimuksessa vedotaan, toisin sanoen polkumyyntitullien maksamisen johdosta aiheutunut tulon menetys, ei olisi määrällisesti mitattavissa, tai tarkoituksena saada korvausta lisävahingosta, joka on aiheutunut siitä, että kantaja on estynyt tekemästä sijoituksia ja näin ollen lisäämästä kannattavuuttaan entisestään.

94 Ensin mainitun vaihtoehdon osalta neuvosto katsoo, että vaatimus on jätettävä tutkimatta samoilla perusteilla kuin päävaatimus. Toisen vaihtoehdon osalta se katsoo, että vaatimus ei täytä työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetettuja vaatimuksia. Kantaja toteaa ainoastaan, että voidaan väittää, että sen tuotannon kannattavuus olisi saattanut olla vieläkin parempi, jos menetetty ansio olisi käytetty hyödyksi ja sijoitettu Artromin tarpeisiin, jota kantaja oli tuolloin hankkimassa, ja että sen kannattavuus olisi saattanut olla vieläkin parempi, esittämättä kuitenkaan minkäänlaisia todisteita väitteidensä tueksi.

95 Käsiteltävänä olevan vaatimuksen tosiseikat eivät siten neuvoston mukaan ole samat kuin ne, jotka johtivat asiassa T-149/96, Coldiretti ym. vastaan neuvosto ja komissio, 30.9.1998 annettuun tuomioon (Kok. 1998, s. II-3841, 49 ja 50 kohta), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin neuvoston mukaan on katsonut, että "aiheutuneiksi väitettyjä menetyksiä koskevat yksityiskohtaiset arviot" oikeuttavat pitämään kannekirjelmää riittävän täsmällisenä.

96 Näin ollen yhteisön lainkäyttöelimet antavat neuvoston mukaan vahingonkorvauskanteen yhteydessä välituomion ainoastaan silloin, kun kaikki EY 288 artiklan toisen kohdan mukaiset aineelliset edellytykset täyttyvät mutta vahingon määrää ei käytännön syistä voida täsmällisesti laskea. Vahingon on kuitenkin ilmettävä varmasti ja kannekirjelmästä on käytävä ilmi seikat, joiden perusteella vahingon luonne on yksilöitävissä, mikä on vahvistettu edellä mainitussa asiassa Coldiretti ym. vastaan neuvosto ja komissio annetussa tuomiossa ja asiassa 74/74, CNTA vastaan komissio, 14.5.1975 annetussa tuomiossa (Kok. 1975, s. 533, Kok. Ep. II, s. 469, 42 ja 45–47 kohta), jotka kantaja on maininnut.

97 Komissio väittää, että toissijainen vaatimus on jo luonteeltaan päävaatimusta vähemmän tärkeämpi ja ettei käsiteltävänä oleva toissijainen vaatimus näin ollen voi tuoda mitään uutta sisältöä päävaatimukseen ja että se on näin ollen jätettävä tutkimatta.

98 Joka tapauksessa toissijainen vaatimus on komission mukaan sillä tavoin päävaatimuksesta riippuvainen, että päävaatimuksen tutkimatta jättämisestä seuraa, että myös toissijainen vaatimus on jätettävä tutkimatta. Tässä kohdin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi luokitella toissijaista vaatimusta uudelleen liitännäisvaatimukseksi, ilman että se tällöin lausuisi asiasta ultra petita.

99 Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuitenkin päättäisi suorittaa mainitunlaisen uudelleenluokittelun, komissio arvioi, että vaatimus olisi jätettävä tutkimatta siitä syystä, että työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyjä vaatimuksia ei ole noudatettu. Kannekirjelmä on komission mukaan tässä suhteessa vain sarja olettamia, eikä se ole eriteltävissä selkeiksi, täsmällisiksi ja erityisiksi väitteiksi. Komissio toistaa lopuksi väitteensä, jonka mukaan kantaja ei millään tavoin näytä toteen, että vahinko aiheutuisi pikemminkin siitä, että kansalliset tulliviranomaiset soveltavat lopullista asetusta oikein, kuin siitä, että mainittua asetusta sovelletaan väärin. Näin ollen kantaja ei myöskään esitä toissijaisen vaatimuksensa yhteydessä mitään näyttöä siitä, että sen kärsimä vahinko olisi aiheutunut yksinomaan yhteisön toimielinten syyksi luettavasta virheestä. Koska kantajan kanneperusteita koskeva selvitys on riittämätön, vaatimus on komission mukaan jätettävä tutkimatta.

100 Kantaja toteaa, että sen vaatimus, sellaisena kuin se kannekirjelmästä ilmenee, on katsottava toissijaiseksi vaatimukseksi. Mainittu vaatimus esitettiin kantajan mukaan ainoastaan siltä varalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myönnä nimenomaisesti vaadittua rahamäärää joko sen vuoksi, että se ei hyväksy laskentatapaa tai tulon menetyksen määrää, tai sen vuoksi, että sillä on erityisiä vaikeuksia päättää mainitusta määrästä.

101 Lisäksi komission väite, jonka mukaan toissijainen vaatimus on jo luonteeltaan vähemmän tärkeä kuin päävaatimus, on kantajan mukaan perusteeton. Käsiteltävänä olevassa asiassa ainoa ero kantajan kahden vaatimuksen välillä on siinä, että toisessa vaaditaan täsmällistä rahamäärää, kun taas toisessa pyydetään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ratkaisemaan mainitun rahamäärän suuruus välituomiolla. Kantaja täsmentää siten, ettei se vetoa toissijaisessa vaatimuksessaan tulon menetyksen lisäksi mihinkään muuhun vahinkoon.

102 Kantaja väittää lopuksi, että kaikki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen välituomion antamisen edellytykset täyttyvät käsiteltävänä olevassa asiassa. Ensinnäkin kantaja väittää esittäneensä selvästi syyn, jonka vuoksi yhteisön toimielimillä on katsottava olevan EY 288 artiklan toisen kohdan mukainen vastuu. Toiseksi kantaja väittää näyttäneensä toteen, että sille on aiheutunut täsmällinen vahinko, ja esittäneensä yksityiskohtaiset tiedot käyttämistään arviointiperusteista sen rahallista määrää koskevan arvion saamiseksi. Lopuksi kantaja väittää esittäneensä selvityksen siitä, minkä vuoksi rahamäärän arvioiminen on vaikeaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voisi kantajan mukaan näin ollen ratkaista pääasiallisen kysymyksen ja jättää vahingon arvioimisen myöhempään vaiheeseen. Kantaja vaatii siten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta tekemään tämän ratkaisun käsittelyn alkuvaiheessa ja jättämään vahingon sekä yhteisön moititun menettelyn ja mainitun vahingon välisen syy-yhteyden arvioimisen myöhempään vaiheeseen, kuten kantajan mukaan edellä mainitussa asiassa Krohn vastaan komissio annetussa tuomiossa ja asiassa 101/78, Granaria, 13.2.1979 annetussa tuomiossa (Kok. 1979, s. 623, Kok. Ep. IV, s. 393) on jo tehty.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

103 Aluksi on huomautettava, että kantaja toteaa kannekirjelmän 149 kohdan lopussa, että siinä tapauksessa, että sillä olisi ollut käytettävissään maksettuja tulleja vastaava rahamäärä, "on mahdollista, että [sen] kannattavuus olisi saattanut olla vieläkin parempi, jos menetetty ansio olisi käytetty hyödyksi ja sijoitettu" Artrom-yhtiöön. Näin ollen on todettava, että kantaja itse katsoo, että vahinko, joka on aiheutunut siitä, että mainittuun yhtiöön sijoittaminen ei ollut mahdollista, on aiemmin lasketusta tulon menetyksestä täysin erillinen, toisin kuin kantaja näyttää väittävän oikeudenkäyntiväitteiden johdosta antamissaan huomautuksissa.

104 Kantaja lisää kannekirjelmässä, että "jos otetaan huomioon yhtiön kannattavuus – – sen ensimmäisinä toimintavuosina, yhtiö olisi asiaintilan jatkuessa entisenlaisena kasvattanut voittoaan entisestään" ja että "kantajalle aiheutunut vahinko saattaa ylittää 1 633 344,33 euroa, koska ei voida sulkea pois mahdollisuutta, että yhtiön kannattavuus olisi parantunut entisestään".

105 Oikeuskäytäntöä koskevan tarkastelunsa jälkeen kantaja toteaa välituomion saamista koskevan vaatimuksensa päätteeksi, että "koska se on esittänyt riittävät todisteet siitä, että vahinko on varmasti syntynyt, ja koska [sillä] on vaikeuksia esittää lopullista arviota myöhemmän voitonmenetyksen määrästä, [se] pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään, että Euroopan yhteisöjen on korvattava aiheutunut vahinko myöntämällä kantajalle 1 633 344,33 euron rahamäärä korvauksena aiheutuneesta voitonmenetyksestä, tai toissijaisesti osoittamaan asianosaiset ratkaisemaan vahingonkorvausta koskevan kysymyksen keskinäisellä sopimuksellaan sen jälkeen, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antamassaan välituomiossa lausunut mainitusta kysymyksestä".

106 Tästä seuraa, että kantaja perustelee kannekirjelmässä sille aiheutuneen vahingon täsmälliseen määrittelyyn liittyvät vaikeutensa ainoastaan sillä, että vahinko saattaisi osoittautua maksettujen polkumyyntitullien perusteella alun perin laskettua voitonmenetystä suuremmaksi, kun otetaan huomioon sijoitukset, jotka kantaja olisi voinut tehdä, ja mahdollinen kannattavuuden parantuminen. Toisin kuin kantaja väittää neuvoston ja komission oikeudenkäyntiväitteiden johdosta esittämissään huomautuksissa, se ei ole kannekirjelmässä millään tavoin väittänyt, että vahingon arvioimista koskevat vaikeudet koskisivat aiheutuneesta tulon menetyksestä ensisijaisesti vaadittua 1 633 344,33 euron rahamäärää tai laskentatapaa, jolla tähän summaan on päädytty.

107 Mainittua väitettä, joka on esitetty oikeudenkäyntiväitteiden johdosta annettujen huomautusten esittämisvaiheessa, ei siten voida ottaa tutkittavaksi, ja lisäksi se johtaisi siihen, että kanne olisi tulkittava uudelleen sen koko sanamuotoa vääristellen.

108 Toissijaisen vaatimuksen tutkittavaksi ottamisen osalta on syytä huomauttaa, että oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenkäytön takaamiseksi on niin, että kannekirjel-

mässä itsessään on vähintään pääpiirteissään mutta johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi ilmoitettava olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu (asia C-347/88, komissio v. Kreikka, tuomio 13.12.1990, Kok. 1990, s. I-4747, 28 kohta; asia C-52/90, komissio v. Tanska, tuomio 31.3.1992, Kok. 1992, s. I-2187, 17 kohta ja sitä seuraavat kohdat; asia T-56/92, Koelman v. komissio, määräys 29.11.1993, Kok. 1993, s. II-1267, 21 kohta; asia T-387/94, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-961, 106 kohta; asia T-53/96, Syndicat des producteurs de viande bovine ym. v. komissio, määräys 21.11.1996, Kok. 1996, s. II-1579, 21 kohta ja asia T-113/96, Dubois et Fils v. neuvosto ja komissio, tuomio 29.1.1998, Kok. 1998, s. II-125, 29 kohta).

109 Näiden vaatimusten täyttämiseksi kannekirjelmässä, jolla pyritään saamaan korvaus yhteisöjen toimielimen aiheuttamasta vahingosta, on mainittava seikat, joiden perusteella voidaan yksilöidä se vahinko, jonka kantaja väittää sille aiheutuneen, sekä vielä tämän vahingon laatu ja laajuus (em. asia Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomion 75 kohta; ks. lisäksi vastaavasti em. asia Koelman v. komissio, määräyksen 22–24 kohta).

110 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut ainoastaan poikkeuksellisesti (em. asia Automec v. komissio, tuomion 75–77 kohta), että erityisten olosuhteiden vallitessa kannekirjelmässä ei ole välttämätöntä ilmoittaa vahingon tarkkaa laajuutta ja yksilöidä vaaditun korvauksen määrää. Se on tältä osin myös todennut, että kantajan on kuitenkin näytettävä kannekirjelmässään tällaisten seikkojen olemassaolo tai ainakin vedottava niihin (asia T-262/97, Goldstein v. komissio, määräys 14.5.1998, Kok. 1998, s. II-2175, 25 kohta).

111 Näin ollen se, että yhteisöjen tuomioistuimella ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on jo ollut tilaisuus lausua välituomiolla periaatteesta, jonka

mukaan yhteisön vahingonkorvausvastuu syntyy, jättäen kuitenkin vahingonkorvauksen täsmällisen määrittelyn myöhemmin annettavan ratkaisun varaan, ei voi vapauttaa kantajaa sillä olevasta velvollisuudesta noudattaa työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyjä vähimmäismuotovaatimuksia. Tästä seuraa myös, että kantaja, joka pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta antamaan mainitunlaisen tuomion, on velvollinen paitsi toimittamaan yhteisön moititun menettelyn, kärsimänsä vahingon luonteen sekä menettelyn ja vahingon välisen syyyhteyden yksilöimiseksi tarpeellisia tietoja myös esittämään syyt, jotka oikeuttavat poikkeamaan vaatimuksesta, jonka mukaan kannekirjelmässä on oltava laskennallinen arvio sen vahingon määrästä, johon vedotaan.

112 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen todennut edellä mainitussa asiassa Coldiretti ym. vastaan neuvosto ja komissio annetussa tuomiossa, johon kantaja vetoaa, että vaikka kanteessa ei esitetty jokaiselle karjankasvattajalle aiheutuneen vahingon lopullista määrää, kanne oli otettava tutkittavaksi, katsottuaan, että kannekirjelmän sivuilla 18 ja 19 on esitetty nautakarjankasvattajille aiheutuneita erityyppisiä vahinkoja, joita ovat ensinnäkin elävien eläinten myynnistä omakustannushinnan alittavaan hintaan, joka kantajien mukaan oli 40 prosenttia karjankasvattajien odottamaa hintaa alhaisempi, aiheutunut vahinko, toiseksi lihotusjakson lopussa myymättä jääneiden eläinten hoidosta johtuneista kustannuksista aiheutunut vahinko, kolmanneksi vahinko, joka aiheutuu siitä, että kuluvana vuonna eläimiä ei ole voitu myydä eikä saada voittoa, ja neljänneksi vahinko, joka aiheutuu siitä, että naudanlihan kulutus romahtaa tulevina vuosina eikä voittoa voida saada. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kannekirjelmän liitteisiin sisältyy kuitenkin yksityiskohtaisia arvioita italialaisille nautakarjoille aiheutuneeksi väitetyistä vahingoista, ja niissä on esitetty vahinkojen arvioinnissa käytetyt perusteet ja mittapuut. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti, että näiden arvioiden esittämisestä huolimatta kantajat painottavat, että niillä on ollut valtavan suuria vaikeuksia arvioidessaan ja määrittäessään kullekin karjankasvattajalle aiheutunutta vahingon määrää oikein, ja toteavat vaatineensa juuri tästä syystä, että asiantuntijaryhmä suorittaa tämän monimutkaisen toteamisen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tämän perusteella, että käsillä olevassa tilanteessa on todettava, että kannekirjelmä on yhdessä sen liitteissä olevien täydentävien tietojen kanssa riittävän täsmällinen korvattavaksi vaadittavan vahingon laadun ja luonteen osalta ja että vastaajille tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle ei ole niiden johdosta jäänyt epäselväksi, minkä suuruisia aiheutuneiksi väitetyt vahingot suunnilleen ovat.

113 On kuitenkin todettava, että käsiteltävänä olevassa asiassa esitetty kannekirjelmä ei täytä mainittuja vaatimuksia.

114 Siinä tapauksessa, että kannekirjelmän sanamuotoa suppeasti tulkiten katsottaisiin, että toissijaisella vaatimuksella pyritään saamaan välituomio sillä perusteella, että vahinko saattaisi osoittautua voittojen menettämisen johdosta syntynyttä tulon menetystä, johon ensisijaisesti on vedottu, suuremmaksi, on kanne heti alkuun syytä jättää tutkimatta siltä osin, kuin se koskee viimeksi mainitusta tulon menetyksestä aiheutunutta vahinkoa, samoilla perusteilla kuin päävaatimus. Siltä osin kuin vahinko koskee tulon menetystä, jonka kantaja väittää aiheutuneen ensisijaisesti vaatimansa tulon menetyksen lisäksi (jäljempänä lisätulon menetys), on todettava, että kantaja väittää ainoastaan, ettei voida sulkea pois mahdollisuutta, että sen kannattavuus olisi parantunut entisestään, jos sen maksettavaksi ei olisi määrätty polkumyyntitulleja. Mainitun väitteen tueksi kantaja toteaa ainoastaan, että se hankki tosiseikaston tapahtuma-aikana romanialaisen valssauslaitoksen, joka oli kantajan mukaan samalla kertaa sekä tekninen että organisatorinen sijoitus. Lisäksi on syytä ottaa huomioon, että kantaja kehitteli asiakkailleen tarjoamaansa putkivalikoimaa jatkuvasti, erityisesti aloitettuaan jakelun TMK-nimiselle yhtiölle. Kantaja toteaa siten lopuksi, että jos "tulon menetys olisi käytetty hyödyksi ja sijoitettu edellä mainittuihin tarkoituksiin – –, on mahdollista väittää, että [sen] kannattavuus olisi saattanut parantua entisestään".

115 Sen lisäksi, että kantaja ei esitä mitään laskennallista arviota mainitusta lisätulon menetyksestä, edellä mainitut varsin epäselvät viittaukset ovat ainoastaan epämääräisiä väitteitä, joita ei ole tuettu lausumilla eikä näytöllä vaan jotka kantaja esittää pelkkinä omina olettamuksinaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ja vastaaja eivät siten mitenkään voi niiden perusteella yksilöidä varmasti ja vaadittua täsmällisyyttä noudattaen sen vahingon luonnetta, johon kantaja vetoaa, eivät todeta, että vahinko on todellinen, eivät esittää sitä koskevaa rahamääräistä arviota edes likimääräisesti eivätkä edes määrittää menetelmää, jonka perusteella kantaja väittää tehneensä rahamääräisen arvion. Ainoa asiaa koskeva viite, joka on kannekirjelmän

151 kohdassa ja jonka mukaan "tulon menetykseksi on laskettava niiden tulojen, jotka kantaja olisi saattanut saada, jos lakia olisi noudatettu, ja sen rahamäärän välinen erotus, jonka kantaja on tosiasiassa saanut, sijoitustoiminnasta saadut tulot mukaan luettuina" ei riitä tältä osin, kun otetaan huomioon, että kantaja ei esitä mitään konkreettista seikkaa, jonka avulla mainittua ehdotusta voitaisiin soveltaa käsiteltävänä olevaan asiaan.

116 Lisäksi on todettava, että kantaja ei riittävässä määrin esitä syitä, jotka oikeuttaisivat sen jättämään lisätulon menetystä koskevan likimääräisenkin arvion esittämättä. Kantaja toteaa ainoastaan, että "ei ole helppoa määrittää täsmällisesti, mihin rahasummat, jotka vastasivat maksettujen tullien määrää, olisi käytetty, jos tulleja ei olisi määrätty" ja että "vahinkoa on tietyiltä osin vaikea arvioida täsmällisesti". Mainitunlaisia väitteitä, joita ei ole millään tavoin selitetty, ei voida pitää riittävänä perusteluna sille, että lisävahinkoa ei ole lainkaan arvioitu.

117 Myöskään siinä tapauksessa, että olisi hyväksyttävä kantajan oikeudenkäyntiväitteiden johdosta esittämiensä huomautusten yhteydessä esittämä väite, jonka mukaan kantajan toissijainen vaatimus ei koske lisätulon menetyksen perusteella vaadittavaa vahingon-korvausta vaan se on esitetty ainoastaan sen tilanteen varalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöntäisi vaadittua erityissummaa joko sen vuoksi, että tulon menetyksen rahamäärä tai laskentatapa kiistetään, tai sellaisten erityisten vaikeuksien vuoksi, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattaisi kohdata vahingon täsmällistä määrää ratkaistessaan, ei mainittua vaatimusta olisi otettava tutkittavaksi.

118 Jos kantaja väittää, että päävaatimuksessa esitetyn menetelmän soveltaminen saattaisi tiettyjen virheiden korjaamisen jälkeen tosiasiassa johtaa alun perin laskettua suurempaan korvaussummaan siten, että maksetut tullit olisivat viime kädessä suurempia kuin kannekirjelmässä mainitut, kuten kantaja väittää oikeu-

denkäyntiväitteiden johdosta antamissaan huomautuksissa, katsottaisiin toissijainen vaatimus näin ollen tullien palautus-vaatimuksen väärinkäytöksi samoilla perusteilla kuin päävaatimus. Jos kantaja itse katsoo, ettei sen tulon menetystä koskeva laskentatapa ole asianmukainen, ja pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määrittelemään toisen tavan mainitun tulon menetyksen laskemiseksi, vahingonkorvausvaatimusta ei voida luokitella uudelleen tullien palautusta koskevaksi vaatimukseksi, kun otetaan huomioon, että päävaatimuksen uudelleenluokittelu perustuu nimenomaan mainittuun laskentatapaan. Viimeksi mainitussa tapauksessa on kuitenkin korostettava, ettei voida hyväksyä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korjaa kannekirjelmän puutteet ainoastaan sillä perusteella, että kantaja sitä nimenomaisesti vaatii.

119 Lisäksi vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättäisi huomiotta kantajan esittämän tulon menetystä koskevan laskentatavan, toisin sanoen sen, jonka mukaan menetys olisi samansuuruinen kuin se puhtaasti laskennallinen ansio, jonka kantaja olisi saanut, jos polkumyyntitulleja ei olisi maksettu, on todettava, ettei sen vahingon luonnetta, johon kantaja vetoaa, ole mahdollista määritellä vaaditulla täsmällisyydellä. Lukuun ottamatta niihin sijoituksiin liittyviä epämääräisiä seikkoja, joista kantaja väittää, että se olisi voinut ne tehdä, jos polkumyyntitulleja ei olisi vaadittu maksettaviksi, ja joiden osalta edellä on todettu, etteivät ne täyttäneet työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdasta johtuvia vähimmäisvaatimuksia, ja jotka lisäksi näyttävät koskevan ainoastaan erillistä vahinkoa, josta vaaditaan korvausta päävaatimuksen lisäksi, kantaja ainoastaan luokittelee mainitun vahingon tulon menetykseksi selvittämättä millään tavoin, mistä mainittu tulon menetys muodostuu. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ole sellaisen teoreettisen ja abstraktin ratkaisun tekeminen, jolla selvitettäisiin, mikä olisi soveltuva laskentatapa kantajan kaltaisessa tilanteessa olevalle yritykselle aiheutuneen tulon menetyksen määrittämiseksi. Mainitunlaisen tulon menetyksen eri osatekijöiden riittävä täsmentäminen on sen sijaan kantajan tehtävänä.

120 Tätä ei voida kyseenalaistaa sillä perusteella, että yhteisöjen tuomioistuimet ovat tietyissä tapauksissa, joissa vahingon rahallista määrää ei ole täsmennetty, ottaneet tutkittavakseen vahingonkorvauskanteen, lausuneet yhteisön vastuusta välituomiossa ja todenneet, että asianosaiset ratkaisevat vahingon arviointia koskevan

kysymyksen keskinäisellä sopimuksellaan, tai jos sopimukseen ei päästäisi, se ratkaistaan myöhemmin annettavalla tuomiolla (ks. vastaavasti em. asia Ireks-Arkady v. neuvosto ja komissio, tuomion 18 kohta; em. asia Dumortier Frères ym. v. neuvosto ja komissio, tuomion 23 kohta; yhdistetyt asiat 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 ja 51/81 ja 282/82, Birra Wührer ym. v. neuvosto ja komissio, tuomio 13.11.1984, Kok. 1984, s. 3693, 35 kohta ja asia C-152/88, Sofrimport v. komissio, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2477, 30 kohta).

121 On syytä todeta, että mainituissa asioissa väitetty vahinko oli kuvattu riittävän täsmällisesti, jotta yhteisöjen tuomioistuimen oli mahdollista yksilöidä sen täsmällinen luonne ja osoittaa menetelmä, jota asianosaisten oli noudatettava korvausmäärän arvioinnissa, mikä edellä esitetyillä perusteilla ei ole asiaintila nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

122 Edellä esitetystä seuraa, että toissijainen vaatimus on jätettävä tutkimatta.

123 Näin ollen kanne on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

124 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut neuvoston ja komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantajana oleva Sinara Handel GmbH velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 5 päivänä helmikuuta 2007.

E. Coulon — kirjaaja

M. Jaeger — jaoston puheenjohtaja